

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 3. An sit ex præcepto aliquo necessarium, vt quis pœnitentiam seu satisfactionem sibi à Sacerdote iniunctam ante sumptionem Eucharistiæ impleat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

eederet, ex quadam congruitate tamen & decentia
 fultius videretur illo die abstinere; quod tamen liberum
 cuique est; imò si necessitas aliqua urgeat, aut diaboli fra-
 timeatur, tunc S. Doctor communionem censet non
 esse relinquendam.

Quod autem de hac peccati specie, hoc & de plerisque
 alijs grauioribus dicendum videtur: quis enim afflic-
 tione audeat hominem, qui immane aliquod flagitium, vel
 homicidium aut adulterium recenter perpetrauerit, et
 eadem die mente adhuc commota, & turbata consciencia
 quamvis peccatum cum ingenti cordis dolore confite-
 rit, illiusque remissionem fuerit consecutus, posse tamen
 cum debita reverentia huic Sacramento participare, non
 quis non iudicet, eiusmodi hominem saltem illo die
 sacra Communionem abstinere debere, eique confite-
 tum hoc præcipere posse; excipitur tamen casus neces-
 sitatis, aut alterius causæ rationabilis, quæ Confessionem
 citio discutienda relinquitur.

Cùm igitur de supradictarum dispositionum ad
 nam Eucharistiæ perceptionem necessitate omnes
 veniant, de duabus alijs aliqua est hodie inter Theo-
 gos difficultas, quæ duobus Paragraphis sequentibus
 planabitur.

PARAGRAPHUS III.

*An sit ex præcepto aliquo necessarium, ut qui
 poenitentiam seu satisfactionem sibi à Sacerdote
 iniunctam ante sumptionem Eucha-
 ristia impleat.*

QUÆSTIO proposita intelligenda est de satisfactione
 seu poenitentia secreta, id est secreto in confes-
 sione sacramentali imposita, & secreto à poenitente imposita
 da, non verò de publica & canonica poenitentia, quod sacra-
 mentum

peccata quædam graviora & publica olim imponebatur: est enim in confesso apud omnes secundum antiquam Ecclesiæ praxim publicos pœnitentes fuisse à sacra Communionem exclusos, ipsamque à corpore Christi separationem publicam illius pœnitentiæ partem fuisse; nec proinde nisi peracta illa pœnitentia ad sacram Mensam licite accedere potuisse; quamquam verum sit, etiam aliquando ante peractam publicam illam pœnitentiam ipsos pœnitentes prius secreto & sacramentaliter à peccatorum reatu absolutos, ad sacram Synaxim in quibusdam casibus admissos fuisse, ut fuse & erudite explicat & probat Ioannes Bagotius è Societate Iesu in dissertationibus Theologicis de Pœnitentia. dis. 2. cap. 8. sect. 2. & seq.

Quærimus igitur hic an pœnitens sacramentaliter confessus & absolutus impositam sibi à confessario satisfactionem prius implere teneatur, quàm Eucharistiam percipiat. Et respondendum est nullo præcepto neque divino neque Ecclesiastico ad id teneri. Quod ut facilius probari possit præsupponimus ex doctrina Concilii Tridentini & communi Ecclesiæ praxi, absolutionem sacramentalem posse valide ac fructuose conferri pœnitenti etiam peccata mortalia confitenti, antequam impleverit impositam sibi à Sacerdote satisfactionem, imò, cum ipsa satisfactio, sive consideretur quatenus exolvitur pro pœnis, quæ ut plurimum peccato quoad culpam remisso luendæ supersunt, sive sub quavis alia ratione, non possit esse Deo grata & accepta, nisi ab eo impleatur qui iustus longè melius ac perfectiùs effectum suum sortiri, si prius pœnitens per absolutionem sacramentalem Deo reconcilietur.

Hoc igitur præsupposito, dicimus nullum extare præceptum divinum aut Ecclesiasticum, quo homo per sacramentalem absolutionem justificatus, ad implendam satisfactionem sibi à sacerdote impositam obligetur, antequam quoad sacram communionem accedat; neque enim divinæ pecc

aut Ecclesiasticae leges quidquam aliud requirunt in eo qui communicaturus est, nisi ut sit in gratia sanctificata, et in statu, easque habeat dispositiones, quas Paragrapho precedenti explicavimus: potest autem illas habere, quamvis satisfactionem nondum impleverit. Certè Concilium Trid. Sess. 13. cap. 7. ex professo declarans quænam præratio ad hoc Sacramentum dignè suscipiendum requiritur, nihil de illa satisfactionis adimpletione dicit, sed tantummodò proponit probationem illam quæ ab Apostolo præscribitur, ratione cuius is, qui peccati alicujus mortalis sibi conscius est, ad sacram comunione non-nisi post missam confessionem Sacramentali perceptamque absolutam accedere debet.

Cui Concilii doctrinæ suffragatur S. Gregorius Episcopus in lib. reg. lib. 2. cap. 1. *Quid est, inquit, hoc loco probatum, evacuata peccatorum nequitia se probatum ad dominicam mensam & purum exhibere?*

Quod confirmari potest ex eo quòd S. Thomas dicit quòd quilibet in gratia sanctificante existens, est membrum vivum corporis Christi, proindeque filius Dei et rivus ac hæres; atqui membrum vivum debet sustineri de alimento ipsius corporis, & is, qui divina illa celestis gloriæ fruitione revelata facie pascei ac res dignus est, eandem sub vero Sacramenti dignè recipere potest.

Dices, saltem posse sacerdotem pro arbitrio præmissum obligare, ut adimpleat satisfactionem à se imperatam, priusquam corporis Christi particeps fiat.

Resp. posse quidem, sed non pro arbitrio; neque enim celestis illius thesauri Dominus est, sed tantum dispensator, proindeque sicut Margaritam illam divinam proinde non debet ante porcos, sic nec justis & filiis panem sine maxima & gravissima causa denegare: imò SS. Patrum nimium illum rigorem quorundam sacerdotum pro improbant. Vnde S. Leo Papa Epist. 80. in fine. *Nulli estis fiantiorum, inquit, facile communicatio denegetur, nec ad invidiantis arbitrium sacerdotis hoc fiat: & paucis interjectis*

conqueritur levibus de causis quosdam à gratia communio-
nis exclusos, & animam, pro qua Christi sanguis effusus est, irro-
gatione tam sevi supplicii sauciata, & inermem quodammo-
do, ex utraque omni munimine diabolicis incurribus, ut facile
capiatur, obiectam.

PARAGRAPHUS IV.

An ad dignam Eucharistæ perceptionem requiratur
excellens aliquis puritatis ac sanctitatis
gradus.

SENSUS quæstionis est, an ad dignam corporis Chri-
sti participationem minimè sufficiat, ut quis per con-
fessionem & absolutionem sacramentalem à peccatis
mortalibus mundatus sit; sed requiratur insuper, ut per
diuturna pœnitentiæ bonorumque operum exercitia
gradum aliquem excellentiorem puritatis ac sanctitatis
acquiserit; ita ut, si quis recens à peccatis mortalibus per
Sacramentum pœnitentiæ purgatus, in se nihilominus
adhuc experiatur vitiosos aliquos motus, pravas inclina-
tiones, infirmam & languidam voluntatem, & alias ejus-
modi peccatorum reliquias, is sufficienter dispositus ad
Eucharistiam dignè percipiendam non censeatur, nisi
priùs in persanandis illis animi ægreditudinibus, & ejusmo-
di peccatorum veluti radicibus penitus extirpandis, ac
virtutum oppositarum acquirendis habitibus sedulò ac
diu laboraverit. Pro cuius resolutione.

Dicendum quòd, quamvis nulla creaturæ puritas aut
sanctitas, quantacunque sit, infinitæ hujus divini Sacra-
menti excellentiæ ac dignitati pro merito respondere va-
leat; ea tamen fuit divinæ in nos clementiæ benignitas,
ut nullum certum puritatis aut sanctitatis gradum ad dig-
nam illius participationem præscripserit, sed id uniuscu-
jusque liberæ voluntati permiserit; ita, ut dummodo